

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **BOLECH IMPEX, spol. s r.o.**, se sídlem v Opatově č.p. 73, 588 05 Dušejov, IČ 25593072, zast. JUDr. Zdeňkem Sochorcem, advokátem, se sídlem AK v Uherském Hradišti, V Teničkách 614, proti žalovanému **Finanční úřad v Jihlavě**, se sídlem v Jihlavě, Tolstého 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2008, č.j. 108102/08/314940/2220,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 12.8.2008 domáhala vydání rozsudku, kterým by soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2008, č.j. 108102/08/314940/2220, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně jej zavázal k povinnosti nahradit jí náklady řízení.

I. Shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí

[1] Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20.5.2008, č.j. 108102/08/314940/2220, byla zamítnuta podle ustanovení § 73 odst. 8 a § 52 ZSDP námitka žalobkyně proti exekučnímu příkazu ze dne 10.3.2008 č.j. 50354/08/314940/6451.

[2] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 10.3.2008 zahájil daňovou exekuci proti žalobkyni vydáním exekučního příkazu na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníků na účtech vedených u bank a spořitelních a úvěrových družstev č.j. 50354/08/314940/6451, znějící na částku 90.688,- Kč, který byl žalobkyni doručen dne 21.4.2008. Dne 7.4.2008 vydal žalovaný rozhodnutí o částečném zastavení řízení z důvodu převodu přeplatku na dani z příjmů právnických osob na nedoplatky uvedené v exekučním příkazu v částce 9.744,- Kč. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 6.5.2008. Dále žalovaný uvedl, že námitku proti exekučnímu příkazu jako jednostupňový řádný opravný prostředek dle ustanovení § 52 ZSDP může daňový subjekt uplatnit „pouze“ proti jakémukoliv úkonu správce daně v souvislosti s řízením vymáhacím a zajišťovacím. Nelze tedy již námitkou proti exekučnímu příkazu napadat vykonatelný a pravomocný exekuční titul.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Žalobkyně namítla, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami vznesenými proti exekučnímu příkazu ze dne 12.5.2007, č.j. 50354/08/314940/6451, a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalovaný svým nesprávným postupem zkrátil žalobkyni na jejích právech.

[4] Exekuční příkaz byl vydán za situace, kdy žalobkyně podala dne 4. 12. 2006 žádost o odklad placení daňového penále, přičemž rozhodnutí o této žádosti jí dosud nebylo doručeno. O existenci a číslu jednacím údajného rozhodnutí se jednatel žalobkyně dozvěděl pouze z textu rozhodnutí Finančního ředitelství č.j. 830/08-1400-702113. Z protokolu č.j. 97087/08/314911/3062 vyplývá, že žalovaný obstrukcemi brání jednateli žalobkyně prověřit otázku doručení rozhodnutí o povolení odkladu s placením.

[5] Ve věci nebylo žalobkyni řádně doručováno, bylo totiž doručováno osobám bez oprávnění přijímat písemnosti a na adresy, které žalobkyně nikdy jako doručovací adresy neuvedla. V této souvislosti žádala žalobkyně u Finančního ředitelství v Brně o vysvětlení s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, nedostalo se jí však odpovědi. Žalovaný se stále odvolává na doručení rozhodnutí o žádosti o povolení odkladu daňového penále ze dne 4. 12. 2006, nikdy však nedoložil doklad o řádném doručení. Žalobkyně zjistila, že na doručence založené ve správním spise je uvedena

pouze společnost bez jména jednatele a není zde ani podpis jednatele. Není zřejmé, komu a kam byla písemnost předána.

[6] Žalobkyní byla podána i žádost o povolení splátek, o které rovněž před zahájením exekuce nebylo rozhodnuto. Správní orgán přistoupil k exekuci za situace, kdy žalobkyně měla požádáno o odklad jejího výkonu, aniž by o této žádosti bylo pravomocně rozhodnuto. Žádost o odložení výkonu exekuce byla podána 19. 10. 2006.

[7] Žalobkyně dále namítala, že exekuce je vykonávána na základě aktu, který ve skutečnosti není exekučním titulem. Platební výměr na daňové penále z 9.12.2005, č.j. 132285/05/314911/6184 byl vydán správním orgánem, který nebyl oprávněn požadovat úhradu daňového penále, neboť jej k tomu zákon č. 531/1990 Sb. ke dni právní moci tohoto rozhodnutí již nezmocňoval. Platebním výměrem sděluje správce daně daňové penále a ukládá povinnému lhůtu k jeho zaplacení. K tomu musí mít správce oprávnění. V §1 zákona č. 531/1990 Sb. ke dni právní moci platebního výměru absentuje oprávnění územních správních orgánů k výkonu správy příslušenství daně, tj. k předpisu daňového penále, na rozdíl od předchozí právní úpravy.

[8] Exekuční titul neexistuje, protože dodatečné platební výměry a platební výměr na daňové penále jsou absolutně neplatné. Řízení na soudní přezkoumání postupu správních orgánů doposud nebyla ukončena. K výzvě soudu tuto žalobní námitku upřesnila v tom směru, že se jedná o žalobu vedenou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 451/2008.

[9] Dále namítla, že platební výměr na daňové penále ze dne 9.12.2005, č.j. 132285/05/314911/6184, který je exekučním titulem, byl ke dni zahájení exekuce částečně uhrazen, byť nezákonným postupem správního orgánu, a proto jej nešlo v exekučním řízení použít jako exekuční titul. V následném doplnění žaloby ze dne 12.8.2008 (realizovaném v zákonné dvouměsíční lhůtě k podání žaloby) namítla, že postup žalovaného je v rozporu s ustanovením § 26 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), neboť exekuční příkaz vyřizoval pracovník správce daně, vůči němuž byla podána námitka podjatosti – pan S. Na tohoto pracovníka byla podána již od 11.12.2006 stížnost pro porušení mlčenlivosti, která není do dne podání žaloby vyřízena a řeší se na Ministerstvu financí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a doplněním žaloby

[10] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobu nepovažuje za důvodnou a navrhl, aby ji soud zamítl. Zdůraznil, že ve svém rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu uvedl, že námitku proti exekučnímu příkazu jako jednostupňový řádný opravný prostředek dle ustanovení § 52 ZSDP může daňový subjekt uplatnit „pouze“ proti jakémukoliv úkonu správce daně v souvislosti s řízením vymáhacím a zajišťovacím. Nelze tedy již námitkou proti exekučnímu příkazu napadat vykonaný a pravomocný exekuční titul.

[11] Dále uvedl, že vydal napadený exekuční příkaz na základě pravomocného a vykonatelného exekučního titulu (platební výměry na daňové penále na dani z příjmů právnických osob č. 132286/05/314911/6184 a 132285/05/314911/6184, které byly splatné dne 31.12.2005). Proti uvedeným platebním výměrům nepodala žalobkyně řádné ani mimořádné opravné prostředky, byly tedy již 16.1.2006 pravomocným a vykonatelným exekučním titulem.

[12] O žádostech žalobkyně o povolení odkladu s placením vyměřeného penále ve smyslu ustanovení § 60 ZSDP bylo před vydáním exekučního příkazu rozhodnuto. K následné žalobní námitce žalovaný zdůraznil, že platební výměry na daňové penále na daň z příjmů právnických osob č.j. 132286/05/314911/6184 a 132285/05/314911/6184, které byly žalobkyni doručeny dne 15.12.2005, nebyly ze strany žalobkyně napadeny řádným ani mimořádným opravným prostředkem. Mají všechny náležitosti rozhodnutí v souladu s ustanovením § 32 ZSDP, byly řádně doručeny a dne 16.1.2006 se staly vykonatelné a pravomocné.

[13] K námitce žalobkyně, že exekuční titul neexistuje, protože platební výměr č. 132285/05/314911/6184 je absolutně neplatný, žalovaný zdůraznil, že zákon č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech (dále jen „ZÚFO“), v ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) uvádí, že územní finanční orgány jsou správní orgány, které vykonávají správu daní podle zvláštního právního předpisu. Tímto zvláštním právním předpisem je ZSDP. Daňové penále bylo vyměřeno dle ustanovení § 63 ZSDP. Uvedený platební výměr byl doručen jednatelem žalobkyně do vlastních rukou. Žalovaný uzavřel, že platební výměry na daňové penále byly tedy vydány v souladu se zákonem (ZSDP), řádně byly žalobkyni doručeny, nemůže se tedy jednat o nicotný právní akt a neexistující exekuční titul.

[14] K námitce, že exekuční příkaz byl vydán za stavu, kdy má žalobkyně řádně podanou žádost o odklad placení daňového penále ze dne 4. 12. 2006 a rozhodnutí o této žádosti dosud nebylo doručeno žalovaný uvedl, že dne 4. 12. 2006 mu byla doručena žádost o prodloužení lhůty s placením daňového penále. Podání bylo vedeno pod č.j. 140 194/06. Dne 15. 2 2007 vydal rozhodnutí o posečkání daně č. 26970/07/31491/3062, kterým uvedenou žádost zamítl. Toto rozhodnutí bylo doručeno do vlastních rukou jednatele žalované dne 9. 3. 2007. Z důvodu námitky žalobkyně, že rozhodnutí řádně doručeno nebylo, i když žalovaná má doručenkou, byla podána reklamace u doručovatele Česká pošta, a.s. Dne 21. 5. 2008 byla tato reklamace vyřízena tak, že uvedené rozhodnutí bylo skutečně dne 9. 3. 2007 řádně doručeno.

[15] Dále žalovaný uvedl, že dne 7.4.2008 vydal rozhodnutí o částečném zastavení řízení (daňové exekuce), č.j. 89714/08/314940/645, z důvodu přeplatku na dani z příjmů právnických osob na nedoplatky uvedené v exekučním příkazu č.j. 50354/08/314940/6451, v částce 9.744,- Kč. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 6.5.2008. Uvedený přeplatek na dani z příjmů právnických osob byl převeden v souladu s ustanovením § 64 odst. 2 ZSDP. Tento postup finančního úřadu je přímo zakotven v zákoně ZSDP, tedy nemůže jít o nezákonný postup správního orgánu.

[16] K námitce žalobkyně týkající se podjatosti pracovníka správce daně pana S. žalovaný uvedl, že žalobkyně nepodala ve smyslu ustanovení § 26 ZSDP námitku podjatosti vůči zaměstnanci žalovaného panu M. S., osobní č. XX. Žalobkyně podala stížnost na porušení mlčenlivosti pracovníků vymáhacího oddělení žalovaného. Tato stížnost byla vyřízena sdělením žalobkyni nadřízeným orgánem Finančním ředitelstvím v Brně dne 1.2.2008, č.j. 2064/08-1500-708893. Z výsledku šetření provedeného Finančním ředitelstvím v Brně vyplynulo, že k porušení zákonné povinnosti zachovávat mlčenlivost pracovníky správce daně – panem S. a panem Z. nedošlo.

IV. Průběh řízení před soudem

IV.a) řízení před Krajským soudem v Brně a rozsudek ze dne 16. 9. 2010 č.j. 29Ca 156/2008-46

[17] Krajský soud v Brně rozhodl o žalobě za splnění podmínek stanovených v §51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání rozsudkem ze dne 16. 9. 2010. Žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[18] V odůvodnění rozsudku uvedl, že dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozsudku vypořádal se všemi třemi oblastmi námitek, které byly proti exekučnímu příkazu vzneseny.

[19] Nepřisvědčil námitce žalobkyně o nezákonnosti exekuce, která měla být dle jejího názoru provedena za situace, kdy nebyla vyřízena její žádost o povolení odkladu s placením vyměřeného penále, a současně byly podány návrhy na přezkoumání daňových rozhodnutí, které předcházely předpisu penále, o kterých nebylo do doby zahájení exekuce rozhodnuto. Konstatoval, že ze správního spisu vyplývá, že o žádosti o odložení exekuce podle § 73 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), bylo rozhodnuto zamítavým rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2008, č. j. 107117/08/314940/2220.

[20] O žádosti žalobkyně o povolení odkladu s placením vyměřeného penále ve smyslu § 60 zákona o správě daní a poplatků bylo rozhodnuto dne 5. 3. 2008, tedy před vydáním exekučního příkazu. Dále uvedl že nezjistil, že by žalobkyně žalovaným vydané platební výměry na daňové penále na dani z příjmů právnických osob ze dne 9. 12. 2005, č. j. 132285/05/314911/6184 a č. j. 132286/05/314911/6184, napadla opravnými prostředky. Ty se proto staly pravomocnými a vykonatelnými dne 16. 1. 2006.

[21] Soud se neztotožnil ani s námitkou neexistence exekučního titulu. Uvedl, že předmětné platební výměry mají všechny náležitosti rozhodnutí v souladu s § 32 zákona o správě daní a poplatků. Žalovaný tedy disponoval platnými exekučními tituly. Zdůraznil, že se nemůže zabývat námitkami brojícími proti samotným předmětným platebním výměrům žalovaného na daňové penále, neboť je oprávněn přezkoumávat jen zákonnost napadeného rozhodnutí, kterým je v daném případě exekuční příkaz. Za nepřipadný považoval odkaz žalobkyně na soudní řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 451/2008 v právní věci žalobkyně proti Ministerstvu financí o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 8. 9. 2008 (zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o nepovolení přezkumu), která byla uvedeným soudem odmítnuta.

[22] Soud nepřisvědčil ani námitce brojící proti postupu žalovaného, který rozhodnutím ze dne 7. 4. 2008, č. j. 89714/08/314940/645, částečně zastavil řízení ve věci daňové exekuce z důvodu přeplatku žalobkyně na dani z příjmů právnických osob na nedoplatky uvedené v předmětném exekučním příkazu.

[23] Na závěr krajský soud uvedl, že nesouhlasí s námitkou, že během řízení byla žalobkyní vznesena námitka podjatosti proti pracovníkovi, který exekuční příkaz vyřizoval. Konstatoval, že ze správního spisu je patrné, že žalobkyně pouze podala dne 11. 12. 2006 stížnost proti postupu pracovníků exekučního oddělení žalovaného a oznámení o porušení jejich povinnosti mlčenlivosti, která byla vyřízena sdělením Finančního ředitelství v Brně dne 1. 2. 2008, č. j. 2064/08-1500-708893, a která nebyla shledána důvodnou.

IV.b) Kasační stížnost žalobkyně a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2011, č.j. 9 Afs1/2011 - 74

[24] Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně podala žalobkyně kasační stížnost. Namítla, že se krajský soud s jejími žalobními námitkami řádně nevypořádal a nezabýval se podstatou sporu, tedy zejména tím, že jí nebylo řádně doručeno rozhodnutí o její žádosti o povolení odkladu placení daňového penále. Již v žalobě na tuto skutečnost upozorňovala, nicméně krajský soud se k ní vůbec nevyjádřil. Z napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud vycházel z toho, že věděla o zamítnutí předmětné žádosti, ačkoli je tento předpoklad nesprávný. Proto se domnívá, že krajský soud při rozhodování vycházel z neúplně zjištěného stavu věci.

[25] Dále namítla, že se krajský soud nevypořádal s námitkou, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno pracovníky, vůči nimž směřovala námitka podjatosti, přičemž uvedl, že žádná taková námitka nebyla vznesena. Námitka podjatosti však byla podána dne 19. 10. 2006, č. j. 134514/06 a byla vyřízena pracovníci, proti níž tato námitka směřovala tak, že byla odmítnuta. Žalobkyně je přesvědčena, že krajský soud měl prověřit, zda správní orgán odmítl její stížnost oprávněně či nikoliv a nesouhlasí s postupem krajského soudu, který převzal názor žalovaného. Na podjatost pracovníků

finančního úřadu upozornila i v písemnosti odeslané dne 30. 5. 2007, avšak finanční úřad ani Finanční ředitelství v Brně na tuto námitku v písemnosti ze dne 20. 7. 2007, č. j. 11962/07-1500-708893, nereagovaly. Ani krajský soud neuvedl, kterými rozhodnutími se správní orgány s touto námitkou vypořádaly. Žalobkyně trvá na tom, že ve věci rozhodovali pracovníci, vůči nimž byla vznesena námitka podjatosti, přičemž takový postup považuje za nepřipustný.

[26] Žalobkyně namítla rovněž neexistenci exekučního titulu. Má za to, že se krajský soud nevyrovnal se žalobní námitkou, že všechny platební výměry na daňové penále a úrok vydané po datu 1. 1. 2006 jsou nicotné, protože nebyly vydány oprávněným správním orgánem. Finanční úřad nebyl za v předmětné době účinné právní úpravy (po novele č. 444/2005 Sb.) kompetentní vydávat rozhodnutí vztahující se k příslušenství daně a nemohl ani nařídit exekuci daňového příslušenství. Odkaz krajského soudu na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 12. 2005 není případný.

[27] Žalobkyně uvedla, že dle jejího názoru vydaná rozhodnutí o povinnosti hradit příslušenství daně nemají formu a obsah předepsaný zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, neboť zde absentují formální náležitosti rozhodnutí podle § 32 citovaného zákona, které nelze odstranit argumentací přepjatého formalismu. Je tedy názoru, že všechny platební výměry vydané finančním úřadem jsou nicotné, přičemž v této souvislosti (ve věci neplatnosti dodatečných platebních výměrů a platebních výměrů na příslušenství daně) odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 9/06, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>.

[28] V závěru kasační stížnosti žalobkyně konstatovala, že byla nezákonnou exekucí, provedenou pracovníky finančního úřadu, proti nimž vznesla námitku podjatosti, zkrácena na svých právech na spravedlivý proces a nezákonným postupem jí byla odňata část jejího majetku, když měla podanou žádost o odklad s placením, o které správní orgán doposud řádně nerozhodl, příp. rozhodnutí o ní nedoručil. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[29] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Plně se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Dle jeho názoru důvody, které žalobkyně uvedla v kasační stížnosti, nebyly předmětem původní žaloby, a jsou tedy ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné.

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Uvedl, že námitky žalobkyně uvedené v kasační stížnosti poukazují na to, že se krajský soud v uvedených případech řádně nevypořádal s žalobními námitkami. Je tedy namítána nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, což je důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[31] Nejvyšší správní soud k problematice přezkoumatelnosti rozhodnutí citoval z nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS.

[33] Dále Nejvyšší správní soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, v němž byl vysloven názor, že opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Uzavřel, že „*na každou žalobcem řádně uplatněnou námitku je správní soud povinen nejen nějakým způsobem reagovat, ale patřičně se s ní v souladu s právem na spravedlivý proces vypořádat. Ve světle právě uvedeného přistoupil Nejvyšší správní soud k přezkumu napadeného rozsudku krajského soudu a zjistil, že napadený rozsudek výše uvedeným kritériím neodpovídá.*“

[34] Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že se krajský soud řádně nevypořádal s námitkou vznesenou v žalobě, že žalovaný přistoupil k exekučnímu řízení, přestože měla řádně podanou žádost o odklad placení daňového penále, kterou podala dne 4. 12. 2006 a rozhodnutí o této žádosti jí dosud nemělo být doručeno. Za vypořádání této námitek totiž nelze považovat část odůvodnění, v níž krajský soud uvedl, že o žádosti stěžovatelky o povolení odkladu s placením předepsaného penále ve smyslu § 60 zákona o správě daní a poplatků bylo rozhodnuto dne 5. 3. 2008 (str. 6 odst. první napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud má totiž za to, že předmětné rozhodnutí ze dne 5. 3. 2008 nebylo rozhodnutím o žádosti podané dne 4. 12. 2006, neboť žalovaný tímto rozhodnutím zastavil řízení zahájené jiným podáním stěžovatelky posouzeným jako žádost o posečkání s placením daně, která byla doručena žalovanému dne 18. 5. 2007.

[35] Krajský soud se rovněž nevypořádal s námitkou, že ve věci nebylo správně doručováno, ač na tento fakt bylo po dobu řízení opakovaně upozorňováno.

[36] Nejvyšší správní soud dále uvedl, že se krajský soud řádně nevypořádal rovněž s žalobní námitkou, která se týkala nicotnosti platebních výměrů na předmětné daňové penále z důvodu, že měly být vydány správními orgány, které nebyly k jejich vydání oprávněny z důvodu absolutního nedostatku věcné příslušnosti žalovaného. K této námitce se vůbec nevyjádřil, ačkoli žalobkyně výslovně v žalobě namítala, že žalovaný nebyl podle § 1 zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění účinném od 1. 1. 2006, příslušný k výkonu správy příslušenství daně, tj. k předpisu daňového penále. Pouhé konstatování bezvadnosti předmětných platebních výměrů krajským soudem nelze považovat za řádné a dostatečné vypořádání této námitek. Absentuje jakékoli zdůvodnění, na základě čeho považuje krajský soud žalovaného za oprávněného k vydání předmětných platebních výměrů.

[37] Nejvyšší správní soud v závěru konstatoval: „*Nevypořádal-li se tedy krajský soud s výše uvedenými námitkami stěžovatelky, nedostal povinnosti své rozhodnutí řádně odůvodnit. Jedná se tak o takovou vadu rozhodnutí krajského soudu, která*

způsobila jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbyvá, než rozhodnutí krajského soudu z těchto důvodů zrušit a vrátit mu jej k dalšímu řízení, v němž je krajský soud povinen se s výše uvedenými žalobními námitkami stěžovatelky řádně vypořádat.“

[38] Jako nedůvodnou kasační námitku Nejvyšší správní soud shledal námitku stěžovatelky, že exekuční příkaz vyřizovali pracovníci žalovaného, proti nimž byla vznesena námitka podjatosti. Naopak se ztotožnil se závěry krajského soudu, uvedl, že krajský soud zcela správně námitku vyhodnotil a dostatečným způsobem odůvodnil.

[39] Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „*napadený rozsudek krajského soudu vykazuje několik nesrovnalostí v uváděných datech, které sice lze považovat pouze za chybu v psaní bez vlivu na zákonnost rozhodnutí, má však za to, že je v daném případě, kdy je nutno napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, vhodné na ně upozornit, aby mohly být v tomto dalším řízení eliminovány*“ Poukázal na exekuční příkaz ze dne 12. 5. 2007, č. j. 50354/08/314940/6451 a podání žaloby dne 12. 5. 2008 ve věci sp. zn. 8 Ca 451/2008 proti rozhodnutí ze dne 8. 9. 2008.

[40] Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozsudku.

VI. Nové posouzení věci Krajským soudem v Brně

[41] Po zrušení rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem Krajský soud v Brně věc znovu posoudil, přičemž se řídil závěry, které Nejvyšší správní soud uvedl. Zabýval se žalobními body, které v předchozím rozsudku nevypořádal. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

[42] Soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti platebního výměru. Žalobkyně tvrdila, že platební výměry na předmětné daňové penále, tedy exekuční tituly jsou nicotné proto, že byly vydány správními orgány, které k tomu nebyly oprávněny z důvodu absolutního nedostatku věcné příslušnosti. Dle názoru žalobkyně žalovaný nebyl podle § 1 zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění účinném od 1. 1. 2006, příslušný k výkonu správy příslušenství daně, tj. k předpisu daňového penále.

[43] Soud především upozorňuje na skutečnost, že předmětné platební výměry byly žalovaným vydány dne 9. 12. 2005. Podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 531/1990 Sb. o územních finančních orgánech ve znění účinném k datu vydání exekučních titulů, tedy platebních výměrů na daňové penále, územní finanční orgány jsou správní úřady,

kteře vykonávají správu daní, odvodů a záloh na tyto příjmy, včetně jejich příslušenství, a správních poplatků jimi vyměřovaných a vybíraných podle zvláštního právního předpisu. Podle § 2 soustavu územních finančních orgánů tvoří finanční úřady a finanční ředitelství.

[44] Zvláštním předpisem, na který odkazuje § 1 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona je zákon č. 337/1992 Sb. - o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“).

[45] Podle § 1 odst. 1 ZSDP tento zákon upravuje správu daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně (dále jen „daně“), které jsou příjmem a) státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu (dále jen „státní rozpočet“), b) rozpočtů územních samosprávných celků (dále jen „územní rozpočet“), nebo c) státních fondů nebo Národního fondu (dále jen „fond“).

[46] Podle §1 odst. 2 ZSDP - správou daně se rozumí právo činit opatření potřebná ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností, zejména právo vyhledávat daňové subjekty, daně vyměřit, vybrat, vyúčtovat, vymáhat nebo kontrolovat podle tohoto zákona jejich splnění ve stanovené výši a době. Správce daně má způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení ve věcech správy daní a v tomto rozsahu má i procesní způsobilost. V souladu s odst. 3 podle tohoto zákona postupují územní finanční orgány a další správní i jiné státní orgány České republiky, jakož i orgány obcí v České republice věcně příslušné podle zvláštních zákonů ke správě daní (dále jen "správce daně"), daňové subjekty, jakož i třetí osoby stanovené v tomto zákoně.

[47] Z uvedené právní úpravy vyplývá, že žalovaný, tedy Finanční úřad v Jihlavě, byl správním orgánem věcně příslušným k vydání exekučních titulů, kterými byly, jak vyplývá ze správního spisu, platební výměry na daňové penále na dani z příjmů právnických osob ze dne 9. 12. 2005, č.j. 132286/05/314911/6184 a 132285/05/314911/6184. Byl státním orgánem tvořícím soustavu územních finančních orgánů, které vykonávají správu daní včetně jejich příslušenství. Místní příslušnost byla dána sídlem žalované. Správou daně se mimo jiné rozumí i právo činit opatření potřebná ke splnění daňových povinností Mezi taková opatření patří i sankce, které se uplatňují v případě nesplnění povinnosti zaplatit daň ve stanoveném termínu. Takovou sankcí je i penále. Předpis penále sdělí správce daně v souladu s §63 ZSDP odst. 4 ve znění účinném pro projednávanou věc platebním výměrem.

[48] Vzhledem k uvedenému soud konstatuje, že námitka žalobkyně, týkající se nicotnosti exekučních titulů proto, že byly vydány správními orgány, které k tomu nebyly oprávněny pro absolutní nedostatek věcné příslušnosti, je nedůvodná. Žalobkyně odkazuje na § 1 zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění účinném od 1. 1. 2006 (soud připomíná, že platební výměry na daňové penále vydal žalovaný dne 9. 12. 2005) . Podle § 1 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona ve znění účinném od 1. 1. 2006 územní finanční orgány jsou správní úřady, které vykonávají správu daní podle zvláštního právního předpisu. Tímto předpisem je opět

ZSDP, který stanoví, co se rozumí správou daně (viz výše citovaný §1 odst. 2 ZSDP). Ani uvedené změna tedy neměla vliv na věcnou příslušnost žalovaného.

[49] Dále žalobkyně namítala, že žalovaný přistoupil k exekučnímu řízení, přestože měla řádně podanou žádost o odklad placení daňového penále, kterou podala dne 4. 12. 2006 a rozhodnutí o této žádosti jí dosud dle jejího tvrzení nebylo doručeno. O jeho existenci se dozvěděla pouze zprostředkovaně.

[50] Postup pro vymáhání daňových nedoplatků včetně nedoplatků na pokutách je upraven v §73 ZSDP. Vymáhání provádí správce daně daňovou exekucí. Předpokladem je existence exekučního titulu. V daném případě byly exekučními tituly platební výměry na daňové penále. Daňová exekuce se provádí vydáním exekučního příkazu.

[51] Soud je toho názoru, že samotné podání žádosti o odklad placení daňového penále nemá vliv na právo správce daně vydat exekuční příkaz. Vzhledem k existenci exekučního titulu žalovanému tedy nic nebránilo v tom, aby vydal exekuční příkaz. Uvedenou žalobní námitku pokládá tedy soud v tomto řízení, jehož předmětem je žaloba proti rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu, za bezpředmětnou.

[52] Soud samozřejmě nepochybuje, že je správce daně o žádosti o odklad placení daňového penále povinen rozhodnout. Jak soud zjistil ze správního spisu, žalovaný tak učinil rozhodnutím ze dne 15. 2. 2007 o posečkání daně č.j. 26970/07/314911/3062 s tím, že žádost podle §60 ZSDP zamítl.

[53] Dále žalobkyně namítala, že výše uvedené rozhodnutí jí nebylo nikdy doručeno a v průběhu správního řízení jí nebylo správně doručováno. Soud setrvává na výše uvedeném názoru, že žalovanému nic nebránilo v tom, aby vydal exekuční příkaz a mohl by tak učinit i za situace, že nerozhodl o žádosti o odklad placení daňového penále. I přes tento závěr se však soud otázkou doručení rozhodnutí ze dne 25. 2. 2007 zabýval.

[54] Žalovaný tedy dne 15. 2. 2007 vydal Rozhodnutí o posečkání daně č.j. 26970/07/314911/3062, kterým zamítl žádost žalobkyně ze dne 4. 12. 2006 o odklad placení daňového penále. Toto rozhodnutí zaslal na mezinárodní doručenkou číslo RB 334484694, podací pošta ČR 586 01 Jihlava, datum 16. 1. 2007 na adresu K. – B. 125, S. r. Jako příjemce zásilky označil BOLECH IMPEX, spol. s r. o., tedy žalovanou. Na obálce je uvedeno číslo jednacích rozhodnutí. Mezinárodní doručenka se vrátila žalovanému tím, že zásilka byla předána dne 9. 3. 2007, což je potvrzeno podpisem příjemce.

[55] Jak soud zjistil z protokolu o ústním jednání ze dne 23. 4. 2008, které se konalo v sídle správce daně, jednatel J. B. tvrdil, že uvedenou zásilku číslo RB 334484694 nikdy nepřevzal a podpis na doručence není jeho. Jak soud zjistil ze správního spisu, podpis příjemce se jeví být shodným s podpisem J. B., jednatele žalované, který je uveden na podáních žalované ve věci a rovněž na ostatních mezinárodních

doručenkách, založených ve spise. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího s právního soudu ze dne 26. 11. 2009, čj. 8 Afs 47/2009-53, podle kterého „*Námítka vznesená proti doručení je relevantní pouze tehdy, pokud je schopna reálně zpochybnit verzi reality, z níž vycházely finanční orgány.*“ (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz)

[56] Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný u České pošty ověřoval způsob doručování předmětné zásilky s tím, že mu bylo sděleno, že zásilka podaná dne 16. 2. 2007 byla doručena dne 9. 3. 2007. Zároveň obdržel kopii oznámení o uložení zásilky vyhotovené Slovenskou poštou, které je součástí správního spisu, ze kterého vyplývá, že předmětná zásilka byla uložena na poště, o čemž by informován J. B. s tím, že se jedná o doporučenou zásilku určenou do vlastních rukou. Zásilku si převzal příjemce 9. 3. 2007.

[57] Nutno podotknout, že žalobkyně se žalovaným jednala prostřednictvím jednatele J. B.. Tento na obálkách, v kterých žalovanému zasílal podání, vždy uváděl odesílatele J. B., K. – B., S. r. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný žalobkyni pravidelně zasílal poštu na uvedenou adresu, s tím že žalovanou, tedy označil BOLECH IMPEX, spol. s r. o., označil jako příjemce zásilky. Jednatel žalované takto doručené zásilky pravidelně přebíral, o čemž svědčí jeho reakce na zasílané písemnosti. Tímto způsobem žalovaný žalobkyni mimo jiné zaslal i oba platební výměry ze dne 9. 12. 2005 a rovněž veškerou poštu v době následující.

[58] Soud dále konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že správce daně provedl dne 19. 10. 2006 šetření v sídle žalované Opatov čp. 73, 585 05 Dušejov. Zjistil, že se jedná o vícebytový dům, nikde však není vizitka svědčící o sídle žalované. Od obyvatele domu pana J. H. bylo zjištěno, že v jeho bytě má žalovaná nahlášeno sídlo, protože pro ni dříve pracoval. V současné době jeho práci převzal syn, který je v kontaktu s panem B. Doma nemá nic, co by žalované nebo panu B. patřilo.

[59] Postup při doručování je upraven v §17 ZSDP. Z uvedených skutečností je zřejmé, že žalovaná neměla možnost zasílat písemnosti do sídla žalované. Protože ze správního spisu nevyplývalo, a ani žalovaná netvrdila, že by měla zástupce pro doručování, neměl žalovaný jinou možnost, než doručovat žalované na adresu bydliště jednatele. Postupoval tedy správně, pokud písemnosti, včetně rozhodnutí č.j. 26970/07/314911/3062 ze dne 15. 2. 2007, v souladu s odst. 9 doručil tomu, kdo je oprávněn za žalovanou jako příjemce jednat.

[60] Bylo na žalovaném, aby, pokud písemnosti adresované žalované zasílal jednatelem, označil adresáta J. B., jednatel BOLECH IMPEX, spol. s r. o. Soud tedy pokládá za důvodnou námitku žalobkyně, že žalovaný pochybil, pokud na doručence neuvedl jméno jednatele žalované jako osoby oprávněné přijímat písemnosti. Protože je však zřejmé, že si jednatel žalované fakticky poštu přebíral a převzal i rozhodnutí č.j. 26970/07/314911/3062 ze dne 15. 2. 2007, nemá dle názoru soudu toto pochybení na správnost doručení vliv. Jak je již výše uvedeno, doručení je prokázáno doručenkou.

[61] Závěr, že doručenka je nejspolehlivějším důkazním prostředkem svědčícím o doručení písemnosti, vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2006, čj. 1 Afs 43/2005-103, podle kterého *„Doručenka je toliko jedním z důkazních prostředků, jimiž se prokazuje skutečnost, zda došlo či nedošlo k doručení písemnosti, byť důkazním prostředkem nejčastějším, nejobvyklejším a patrně i nejspolehlivějším. Je-li doručenka neúplná, nesprávně vyplněná, popřípadě chybí-li zcela, je nutno zvážit, zda závěr o doručení písemností nevyplývá z jiných důkazních prostředků.“*

[62] Z výše uvedených skutečností, týkajících se doručenky je zřejmé, že na ní bylo chybně uvedeno datum podání písemnosti na podací poště 586 01 Jihlava, a sice datum 16. 1. 2007 (vyplněné ručně odesílatelem). S ohledem na datum vydání rozhodnutí, které bylo zasíláno a na ostatní data na doručence je zcela zřejmé, že se jednalo pouze o chybu v psaní, která nijak nezpochybňuje ostatní údaje na doručence.

[63] Nejvyšší správní soud v rozsudku, kterým zrušil předchozí rozhodnutí zdejšího soudu, poukázal na nesrovnalosti v datech, konkrétně poukázal na exekuční příkaz ze dne 12. 5. 2007, č. j. 50354/08/314940/6451 a podání žaloby dne 12. 5. 2008 ve věci sp. zn. 8 Ca 451/2008 proti rozhodnutí ze dne 8. 9. 2008. Soud k těmto nesrovnalostem uvádí, že exekuční příkaz č. j. 50354/08/314940/6451 byl vydán dne 10. 3. 2008, Pokud se týká nesrovnalostí týkajících se žaloby vedené pod sp. zn. 8 Ca 451/2008 u Městského soudu v Praze, soud konstatuje, že uvedený spis byl navrácen Městskému soudu v Praze a zdejší soud tedy nemá možnost ověřit správnost uvedených dat. Pro posouzení žalobních námitek tak, jak bylo uloženo rozhodnutím Nejvyššího právního soudu, nebylo nutno tento spis znovu připojovat a chybné údaje (konkrétně chybná data) nemají vliv na předmět řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

[64] Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné. Krajský soud v Brně neshledal vady řízení ani nezákonnost rozhodnutí žalovaného v předmětné věci, a proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[65] O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byla žalobkyně neúspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Jelikož nebylo zjištěno, že by úspěšnému žalovanému v souvislosti s řízením nějaké náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly, rozhodl soud tak, že mu právo náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. 12. 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu